

[Peter Brixtofte]

kan Danmark bruge reglerne over for de stærke lande, og så må vi tilsvarende leve med, at det en gang imellem sker, at en afgørelse går os imod.

Derfor tager vi også Domstolens afgørelse alvorligt i Venstre. Vi skal naturligvis rette os efter den, uanset om det ikke er helt let at finde ud af, hvordan vi helt konkret skal forholde os som følge af dommen. Men midt i vore besværligheder med at føre Domstolens afgørelser ud i virkeligheden må vi så trøste os med, at loven har haft en række positive økonomiske virkninger for Danmark.

Ambisagens forløb må naturligvis føre til, at vi her i Folketinget gør os nogle overvejelser om, hvordan vi kan sikre fremover, at alle føler sig godt informeret i god tid, når der er optræk til forskellige fortolkninger af EF-reglerne. Hvis der er forslag til, hvordan vi kan forbedre informationen, vil Venstre se positivt på dem, og det er fornuftigt, at det er Markedsudvalget, der skal undersøge denne problematik. Efter Venstres vurdering er det også fornuftigt, at Folketinget selv skal vurdere, om denne konkrete sag er blevet tacklet optimalt. Det er en politisk strid, en politisk diskussion, og den skal foregå her i Folketinget, som der også er lagt op til.

Men vi vil gerne understrege, at hvis man går tilbage til dengang, da loven blev vedtaget, og ser på den offentlige debat og samtidig ser på det materiale, som Folketinget har modtaget, er alle aspekter vendt, også i forhold til det 6. momsdirektiv. Det fremgår også meget klart af en artikel i dagbladet Børsen den 18. november 1987, hvor Det Danske Handelskammer har gennemgået de forskellige regler, vi kan komme i modstrid med. Man peger også på det 6. momsdirektiv, og det bliver faktisk diskuteret, om ambien strider imod direktivet. Og derfor er der ikke nogen i dette Folketing, der kan sige, at de ikke har kendt til den problematik. Man har vidst, at loven eventuelt kunne være i modstrid med det 6. momsdirektiv, for det er blevet hævdet i fuld offentlighed, og derfor er der ikke nogen, der kan vaske deres hænder i dag og sige, at den problematik kendte de ikke noget til, for det gjorde alle. Nogle har så skønnet, at loven var imod direktivets regler, andre har vurderet, at den ikke var det. Der er selvfølgelig tale om en vurdering, et skøn, og der var ingen, som på det tids-

punkt kunne oplyse noget om, hvad EF-Domstolen ville finde frem til 5 år senere. Det er noget, vi ved i dag, men det var der ingen der vidste noget om dengang. Et politisk flertal i Folketinget skønnede, at ambien ikke var EF-stridig, og det politiske ansvar må vi stå ved.

Der er nogen, der kalder vort samfund for ansvarssamfundet, og det er et udmærket udtryk. I et ansvarssamfund må man tage ansvaret for sine handlinger, og det kan Venstre fuldt ud bakke op. Men det betyder også, at vi politikere må gå i spidsen og stå til ansvar for vore handlinger, også når vi har truffet en beslutning, som EF-Domstolen mener er i strid med reglerne. Så skal man stå ved sit ansvar, og derfor glæder det mig at konstatere, at et bredt politisk flertal i dag også vil stemme for den foreslåede dagsorden og derved tilkendegive, at vi vidste, der var problemer med EF-retten. Vi har foretaget et skøn, vi har skønnet forkert, og det fejlskøn tager vi ansvaret for.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg har to spørgsmål til Venstres ordfører, hr. Peter Brixtofte. Torsdag den 9. april 1992 udsendte Venstres pressetjeneste en pressemeddelelse vedrørende ambisagen under overskriften »Lad nu al Christiansborgtaktik fare«, og her skriver man som følger:

»I stedet for mudderkastning vil det klæde Folketingets partier at koncentrere sig om at hjælpe regeringen med at få juraen på plads.«

Skal det forstås sådan, at det er Venstres opfattelse, at når man opdager, at der er kludder i tingene, skal man bede Folketinget om at indrette juraen efter virkeligheden? Det var det første spørgsmål.

Senere konstaterer man, at regeringen ikke løber fra sit ansvar, den vidste ligesom alle andre, at man tog en chance. Så mit andet spørgsmål til hr. Peter Brixtofte lyder: Er det blevet regeringens måde at føre politik på, at man ligesom tager chancen med et rafflebæger og håber på, at det går godt? I givet fald vil jeg håbe, at der fremover vil være flere end os fra Fremskridtspartiet, der vil se med megen skepsis på samtlige forslag, der kommer fra regeringen, hvis de er udtryk for chancerytteri.

Efter min mening har Venstre i denne pressemeddelelse af den 9. april 1992 formuleret sig ganske uheldigt, så derfor er mit spørgsmål